

обичъ къмъ тѣхъ, както и по-рано; и макаръ по-малкъ, често ги съветваше да вършатъ само добро и да се обичатъ единъ други. Когато чуеше нѣщо лошо за тѣхъ и щомъ съветитѣ му не помагаша, той съ болка въ сърдце, прибѣгваше и до баща си. А това още повече озлобяваше братята му.

Единъ день, когато Яковъ му направи хубава пѣстра дреха, тѣ решиха да му отмѣстятъ.

Стадата бѣха на паша далечъ въ полето. Яковъ повика Йосифа и го изпрати да отиде въ полето и помага на братята си. Винаги послушенъ той веднага трѣгна. Когато наближи стадата, братята му бѣха вече решили неговата участъ. Решението имъ, обаче, да го убиятъ бѣ спрѣно отъ брата му Рувима, които не желаше да се пролива братска кръвъ. Той надума братята си да хвърлятъ Йосифа въ една яма, а тайно въ душата си обмисляше какъ да го спаси. Така и направиха. Съблѣкоха дрехата му, пустнаха го въ ямата и прѣснаха овцетѣ на паша. А когато Рувимъ бѣше вече далечъ съ своето стадо, и мина керванъ на мадиамски търговци, другитѣ му братя се върнаха при ямата, извадиха Йосифа и го продадоха на търговцитѣ. За да скриятъ престѣплението предъ баща си, тѣ заклаха едно агне, нашариха съ кръвта му дрехата на Йосифа и вечерята

я занесоха въ кѣщи. Яковъ помисли, че лютъ звѣръ е разкъсалъ сина му. Стана му тежко и много плака.

Тая постѣпка огорчи и Йосифъ. Но той пакъ не намрази братята си. Той намѣри сили да имъ прости. И отиде въ Египетъ съ вѣрата, че Богъ нѣма да го остави безъ подкрепата си.

И наистина, чистъ въ очитѣ на Господа, Йосифъ и тамъ намѣри благоволенieto му. Следъ много страдания, той успѣ да се издигне на висота да стане втори следъ фараона въ Египетъ.

Съ способноститѣ си и доброто си сърдце той бѣ приятенъ на всички, а самъ той — добъръ и милостивъ къмъ тия, които се нуждаеха отъ неговата милость.

Тогава той можа да разкрие сърдцето си и на своитѣ братя. Следъ всичкитѣ злини, които му бѣха сторили, сега, когато дойдоха отъ далечна страна при него, въ Египетъ да търсятъ храна, той не ги изгони. Той ги посрещна съ сълзи на очи, нахрани ги и ги прибра при себе си, заедно съ престария си баща.

И тогава всички разбраха силната обичъ на сърдцето му, безграничната доброта на душата му. Разбраха, че „чистиятъ по сърдце е приятенъ Господу“ и Богъ не го оставя въ живота.

К. Т-въ.

„Не казвай: „ще отвърна за злото“; остави на Господа и Той ще те запази“.

„Не отмѣстявай и не бѣди злобенъ. . . , но обичай ближния като себе си“.

(Библията: Прит.: гл. 20, ст. 22; Лев.: гл. 19, ст. 18).
